

Na podporu svých tvrzení předkládali tihle internetoví detektivové krátké sestřihy z některých jejích videí, v nichž, pokud jste dávali pozor, šlo zaslechnout tiché zašeptání „*help me*“, které podle teorií přidala při střihu nahrávky, aby svoje fanoušky požádala o pomoc, a taky z videí, kde působila dojem, že se dívá kamsi na opačnou stranu místnosti, za kameru, aby zjistila, jestli její únosce souhlasí s tím, co svým sledujícím odpovídá. Fanoušci taky za nezvratné důkazy považovali screenshoty z videí, kde to vypadalo, že má Marina na ruku a na nohu modřiny, škrábance nebo drobné oděrky. Marina sama se ve videích dál chovala vesele a mile, ačkoli většinou působila ospale, zmateně nebo zdrogovaně. Některé screenshoty zveřejněné na internetových fórech nebo na twitterových účtech věnovaných výhradně tomuto vzrušujícímu případu ukazovaly detaily, z nichž se údajně dalo poznat, jak se youtuberka snaží upoutat pozornost pomocí tajných, podprahových signálů, skrytých v líbezně upravených políčkách z bílé nalakovaného dřeva plných tretek od sponzorů, které při natáčení používala jako pozadí. Její followeři a všichni, kdo sledovali hashtag *#ZachranteMarinuJoyce*, který několik dní trendoval, nakonec zavolali policii, aby ji vyrazila zachránit. Londýnští policisté u ní doma zazvonili, ale nic podezřelého neobjevili a zase odešli.

Myslím na Marinu Joyce v klimatizované zasedačce, kterou jsem si rezervovala na call s accountáky ohledně vánoční kampaně. Myslím i na to, že kdyby teď někdo z mých blízkých zburcoval policii, aby mě přijela zachránit, taky by nenašla nic podezřelého: jsem prostě jen holka v kanclu, stejně jako ona byla prostě holka ve svém pokoji. Jenom moji skalní fanoušci by si všimli podivných změn v mém chování během mítinků, den za dnem, video po videu. Probírali by to na internetových fórech a vytvářeli dlouhatánská vysvětlující vlákna na Twitteru. Možná by moje jméno taky několik hodin trendovalo. Holka, která se před kamerou

ještě před pár dny dobře bavila, teď působí ospale, zmateně nebo dokonce zdrogovaně.

V žádném z těch tří předpokladů by se nemýlili. Je skoro konec srpna a já do kanclu chodím jen proto, abych doma neutratila majlant za klimatizaci. Je zase pondělí. V žádném z vánočních projektů jsem nijak nepokročila, ale vím, že to dokážu okecávat dost dlouho na to, abych accountáky přesvědčila, že jsou všechny projekty rozjeté. Postavím si počítač, sklenici vody a notýsek na široký stůl umístěný tak, aby mi do obličeje svítilo přirozené denní světlo. Jestli jsem se od youtuberů něco naučila, tak to, jak během videohovoru nastavit kameru. Tuhle zasedačku mám ráda, protože je tu neutrální pozadí. Po tomhle callu bych mohla nahrát reakci na video s kočkami, kterým se navaluje, když si čichnou k brokolici, nebo tutoriál k líčení vhodnému jak na pracovní pohovor, tak na první rande. Pár vteřin předtím, než se připojím, si představuju, jak bych vítala svoje followery, ale nenapadne mě nic, co by neznělo jako od mentálně postiženého.

Ve stanovenou hodinu se připojí accountačky a začne debilní taneček banalit, které předcházejí všem poradám ve všech korporátech po celém světě. „Jak se máte, holky?“ „Jste v Madridu, nebo odkud...?“ „Pracovat z pláže se ani nedá považovat za práci.“ „Mám toho fakt hodně, ale nemůžu si stěžovat.“ „Já se mám parádně.“ „Plný ruce práce, což je fajn.“ „Konečně je na mně vidět opálení.“ „Tohle prostě musí za každou cenu klapnout.“ „Jsem k dispozici dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu.“ „Máš tam děti? Tak je pozdravuj, miláčky!“ Usmívám se, zapojuju se, vymýšlím si. Popisuju plány, které nemám, s lidmi, kteří neexistují. Letní pobyt v Marbelle u mojí kamarádky Pitu. A potom pár dní v San Sebastiánu s mým klukem. I když teda nevím, jestli už mu tak můžu říkat, pronesu tajuplně. Jo, potvrdím, je to Bask, vždycky se mi líbili chlapi, co vypadají jako dřevorubci, žertuju, však mě znáte. Všechny se zasmějí.